

blevne saa fortærskede og saa grundigt behandlede, at det ikke har været muligt at friske dem op nu her i Salen. Jeg fik ogsaa netop dette Indtryk af vore Modstandere, Oppositionens Ordførere, og det allerede den allerførste Dag. Det ærede Medlem fra Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) aabnede Debatten fra den Side. Det ærede Medlems Bord plejer ellers altid at være godt besat med kraftige Retter, men i Aar var det gennemgaaende opvarmede Retter, han havde at byde paa. Det var Retter, der endog ret tidt vare opvarmede. Det hører vistnok til de uløselige Opgaver at servere f. Eks. Krudttaarnene i en saadan Sauce nu, at de kunne blive appetitlige. Selv den Melleurret, som kunde have skaffet nogen Afveksling, nemlig Skatteyderen fra Frederikssund, var ikke tillokkende nok og kunde i Længden ikke give nogen Appetit. Et noget andet Indtryk fik man af det andet ærede frederiksbergske Medlem (Ellinger). Der var Serveringen overordentlig fin, Anretningen fiks, men der var meget lidt Mad paa Bordet. Det æstetiske Krav var opfyldt, Serveringen var pyntelig, endog den gamle fornuftige Regel var efterkommet, at Værten skal have et smilende Ansigt ved Bordet, naar Gæsterne møde. Det ærede Medlem var øjensynlig overmaade glad ved sin fine Anretning og fine Service. Det ærede Medlem dannede i det Stykke en Modsætning til det andet nys nævnte ærede Medlem, som maaske i Følelsen af, at Retterne var noget gamle, havde et syrligt Udseende. Men der var Fred og ingen Fare, havde jeg nær sagt. Man gik fra Bordet uden at være tilfredsstillt, for selv om de æstetiske Krav fuldt ud ere opfyldte, er der jo mere reelle Krav, som stilles ved et Bord. Selv i Gaar, da det ærede lærde Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) gennemgik store Kolonner af Tal med kritisk Skarpsindighed, idet han vendte sig mod Regeringen og Venstre, endte dog denne Holmgang med, at det ærede Medlem svang sig op til et saa pligtstro Stade, som man overhovedet kunde ønske. Trods alle de Indvendinger, der kunde være at gøre, vilde han loyalt arbejde sammen med Ministeriet, fordi det sad i Kraft af Kongens Udnævnelse. Det var et meget respektabelt og ærefuldt Stade at indtage. Det hele tyder saaledes paa Fred og gode Dage, og jeg har ikke det mindste imod det. Tværtimod hører jeg til dem, som i den korte Tid, jeg har været i Rigsdagen, have ønsket, at vi efter den lange Kamperperiode kunde

komme til trofast og stilfærdigt at arbejde paa de mange Opgaver, der ligge for. Kunde denne Fredelighed i Aar tyde paa, at dette Ønske vilde gaa i Opfyldelse, vilde jeg være overordentlig tilfreds dermed.

Efter denne lille Afstikker vender jeg mig til de Smaating, jeg gerne vilde sige et Par Ord om her ved første Behandling af Finansloven. Den første Sag er en ganske lille Sag fra min egen Valgkreds, saa lille, at jeg næsten er trykket ved at omtale den. Det er en Strid mellem to saa ulige Magter som et Mejeri og Staten, et ganske ulige Parti. Dette Mejeri har ondt ved at skaffe sig Is om Vinteren. Egnen er flad, og der er derfor kun smaa og lidet dybe Vandsamlinger. De maa undertiden hente Is langt borte. Men tæt ved ligger der en ret stor Statsskov. Derigennem løber en lille Bæk. Skovrideren stemmer Vandet i den op om Vinteren til en temmelig stor og ret dyb Dam. Mejeriet har nu bedt om at maatte tage Is der paa Statens Grund, men dette blev allernaadigst afslaaet af Skovrideren til almindelig Forbavselse. Skumlere sagde — jeg ved ikke, om det passer, det passer jo sjældent, hvad Skumlere siger —, at han ikke vilde have sin Skøjtebane ødelagt ved Mejeriets Ishugning. Mejeriet indgik med Klage over denne Adfærd af en Statsembedsmand, men det har ikke kunnet faa Medhold, hvor det har været. Det er en Sag, hvis Afgørelse ser ret sær ud, og det har vakt Forundring og sat ondt Blod, at det ikke kunde tillades Mejeriet at tage Is paa Statens Ejendom, naar dette Mejeri har Vanskelighed ved at skaffe sig Is, og jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister at tage sig af denne Sag. Der kunde maaske under et gives en almindelig Tilladelse til Mejerier paa forskellige Egne til at tage Is paa Statens Ejendomme, hvor Lejlighed dertil gaves, saa at man ikke behøvede at rejse en Bevægelse for at afgøre en saadan enkelt Sag alene. Det skal jeg ganske henstille. Vist er det, at Egnens Befolkning staaer studsende og knurrende overfor en saadan Afgørelse, og jeg synes med nogen Grund.

Der er en anden Sag, som ogsaa sorterer under Landbrugsministeren, som jeg gerne vil omtale med et Par Ord, det er Udførelsen af den ny Lov om Jordlodder til Landarbejdere. Jeg tror, der er adskillige ærede Medlemmer, som have gjort den samme Erfaring som jeg ved denne Lovs Udførelse, nemlig at Landarbejderne ret hyppigt faa for ringe Jordlodder, for ukul-